

ULTIMA GENERAȚIE

M.L. Andreassen

Demonstrația finală despre ce poate face evanghelia în și pentru omenire se află încă în viitor. Hristos a arătat calea. El a luat trup omenesc și prin acel trup a demonstrat puterea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să urmeze exemplul Său și să dovedească faptul că ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos, poate să facă în orice ființă umană care se supune Lui. Lumea așteaptă această demonstrație (Romani 8:19). Când se va realiza acest lucru, va veni sfârșitul. Planul lui Dumnezeu va fi realizat. Se va dovedi că Dumnezeu a fost drept, iar Satana un mincinos. Guvernarea Sa va fi justificată.

În lume se predică astăzi multă doctrină dubioasă despre sfințenie. Pe de o parte, sunt unii care neagă puterea lui Dumnezeu de a salva din păcat. Pe de altă parte, sunt unii care își expun sfințenia în fața oamenilor, dorind să ne facă să credem că ei sunt fără păcat. În prima categorie nu se află doar sceptici, sau necredincioși, ci și membri ai bisericii a căror viziune nu include biruința asupra păcatului, care acceptă un compromis cu păcatul. În cealaltă categorie se află oameni care nu au o concepție corectă nici despre păcat, nici despre sfințenia lui Dumnezeu, a căror viziune spirituală este atât de șubredă, încât nu pot să-și vadă eșecurile, se socotesc desăvârșiți. Concepția lor despre religie este că înțelegerea lor despre adevăr și neprihănire este superioară Cuvântului descoperit. Nu este ușor să stabilim care eroare este mai mare.

Că Biblia vorbește despre sfințenie este indiscutabil. “Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tes 5:23). “Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). “Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tes 4:3). Cuvântul grecesc *hagios* este tradus în diferite forme, “sfânt,” “sfințenie,” “sfințire.” Este același cuvânt folosit pentru cele două încăperi ale sanctuarului, și înseamnă ceva care este pus deoparte pentru Dumnezeu. O persoană sfințită este cea care este pusă deoparte pentru Dumnezeu, a cărei viață este cu totul dedicată Lui.

Iertare și curățire

Planul de mântuire trebuie să includă nu numai iertarea de păcat, dar și refacerea completă. Mântuirea din păcat este mai mult decât iertarea de păcat. Iertarea este în legătură cu păcatul, și este condiționată de renunțarea la el; sfințirea înseamnă despărțire de păcat, ea arată eliberarea de sub puterea păcatului și biruință asupra lui. Prima este un mijloc de a neutraliza efectul păcatului; a doua este o refacere a puterii pentru o biruință completă.

Păcatul, ca și unele boli, lasă pacientul într-o stare deplorabilă – slab, anemic, abătut. Are prea puțin control asupra minții lui, voința este slabă și, cu toate intențiile bune, este incapabil să facă ceea ce știe că este bine. Simte că nu mai are nici o speranță. Știe că el este singurul vinovat, iar remușcările îl năpădesc. La suferințele trupesti se adaugă tortura conștiinței. El știe că a păcătuțit. Se va îndura cineva de el?

Aici apare evanghelia. Vine în contact cu vestea bună. Chiar dacă păcatele lui sunt cum este cârmâzul, “se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face la lână.” Toate sunt iertate. Omul este “mântuit.” Ce glorioasă eliberare este aceasta! Minte lui capătă odihna. Conștiința nu-l mai torturează. A fost iertat. Păcatele lui au fost aruncate în marea uitării. Inima lui cântă mila și îndurarea lui Dumnezeu.

Așa cum un vas avariat ajuns în port este sigur dar nu zdravăn, tot așa omul este “salvat” dar nu vindecat. Pentru ca vasul să poată naviga din nou trebuie făcute reparații, iar pentru ca omul să poată fi refăcut, este nevoie de o lucrare de reconstrucție. Acest proces de restaurare este numit sfințire, și implică totalitatea componentelor, trup, suflet, spirit. Când lucrarea este încheiată, omul este sfânt, refăcut după chipul lui Dumnezeu. Lumea așteaptă să vadă această demonstrație a puterii evangheliei pentru oameni.

În Biblie, procesul ca și produsul final sunt numite sfințire. Din acest motiv “frații” sunt numiți sfinți, deși nu au ajuns la desăvârșire (1 Cor. 1:2; 2 Cor. 1:1; Evr. 3:1). O privire prin Epistola către Corinteni ne convinge repede că sfinții de acolo aveau greșelile lor. Totuși, ei sunt numiți sfinți și chemați la sfințenie.

Motivul este că sfințirea nu este o lucrare de o zi sau de un an, ci de o viață întreagă. Ea începe în clipa în care o persoană este convertită, și continuă întreaga viață. Fiecare biruință grăbește acest proces. Există puțini creștini care nu au obținut biruințe asupra unor păcate care i-au tulburat cândva. Mulți care au fost sclavi ai tutunului au obținut biruința asupra lui. Tutunul a încetat să mai fie o ispită pentru ei. Nu se mai simt atrași. Au obținut biruința. Și așa cum a obținut biruința asupra unui păcat, așa trebuie să fie biruitor asupra oricărui păcat. Când lucrarea este terminată, când a obținut biruința asupra mândriei, ambiției, dragostei de lume – asupra oricăror rele – el este gata pentru luarea la cer. A fost încercat în toate punctele. Cel rău a venit la el și nu a găsit nimic. Satana nu mai are ispite pentru el. Le-a biruit pe toate. El stă fără vină în fața tronului lui Dumnezeu. Hristos pune sigiliul asupra lui. Acum este vindecat, în siguranță. Dumnezeu a terminat lucrarea în el. Demonstrația despre ce poate face Dumnezeu cu omenirea este făcută.

Așa va fi cu ultima generație de oameni care vor trăi pe pământ. Prin ei Dumnezeu va face demonstrația finală despre ceea ce poate face El cu omenirea. El va lua pe cei mai slabi dintre cei slabi, care poartă păcatele tuturor strămoșilor lor, și în ei va arăta puterea lui Dumnezeu. Vor fi supuși tuturor ispitelor, dar nu vor ceda. Ei vor demonstra că este posibil să trăiești fără păcat – demonstrație pe care lumea o așteaptă și pentru care Dumnezeu S-a pregătit. Va fi clar pentru toată lumea că vestea bună chiar poate să mântuiască în chip desăvârșit. Se va face dovada că Dumnezeu a spus adevărul.

Ultimul an al conflictului aduce testul final; dar acest lucru nu face decât să arate îngerilor și oamenilor că aleșii lui Dumnezeu nu pot fi clintiți, orice ar face Satana. Plăgile vor cădea, nimicirea va fi de jur împrejur, moartea va pândi la fiecare colț, dar, ca și Iov, ei își vor păstra integritatea. Nimic nu îi poate face să păcătuiască. Ei “păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus.”

De-a lungul istoriei omenirii, Dumnezeu a avut credincioșii Lui. Ei au suferit dureri și mari strâmtorări. Dar în mijlocul amăgirilor lui Satana, ei, așa cum spune Pavel, au “lucrat neprihănire.” Ei “au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereastră, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:37,38).

Pe lângă această galaxie de martori credincioși, dintre care mulți au suferit martirajul pentru credința lor, Dumnezeu va avea în ultimele zile o rămășiță, o “turmă mică” în și prin care El va da universului o demonstrație a dragostei, puterii, dreptății care, cu excepția vieții lui Hristos și a sacrificiului Său la Calvar, va fi cea mai puternică și concludentă demonstrație pe care a avut-o lumea despre ceea ce poate face Dumnezeu în om.

În ultima generație de oameni care vor trăi pe pământ, puterea lui Dumnezeu de a sfinți va fi descoperită deplin. Demonstrarea acelei puteri este justificarea lui Dumnezeu. Ea Îl eliberează de toate acuzațiile nefondate pe care Satana le-a adus împotriva Sa. În ultima generație, Dumnezeu este îndreptățit, iar Satana este înfrânt. Vom dezvolta în continuare acest subiect.

Răzvrătire în cer

Răzvrătirea care a avut loc în cer și a introdus păcatul în universul lui Dumnezeu trebuie să fi constituit o experiență cumplită atât pentru Dumnezeu, cât și pentru îngeri. Până atunci, toți erau în pace și armonie. Vrajba era necunoscută; dragostea domnea. Dar inima lui Lucifer a fost cuprinsă de ambiții nefinite. El a hotărât că vrea să fie ca Cel Preaînalt. Își va ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; va sta „pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei” (Is. 14:12-14). Această declarație de intenție era expresia încercării de a-L detrona pe Dumnezeu și a trece în locul Lui. Era o declarație de război. Satana dorea să stea acolo unde stătea Dumnezeu. Dumnezeu a acceptat provocarea.

Nu avem nici o declarație biblică directă despre mijloacele folosite de Satana pentru a câștiga de partea lui o asemenea mulțime de îngeri. Este clar că a mințit. De asemenea, este evident că a fost ucigaș de la început (Ioan 8:44). Deoarece crima își are originea în ură, iar această ură a condus la omorârea Fiului lui Dumnezeu pe Calvar, putem crede că ura lui Satana a fost îndreptată nu numai împotriva lui Dumnezeu Tatăl, ci și împotriva lui Dumnezeu Fiul (poate chiar în mod special împotriva Lui). În răzvrătirea lui, Satana a făcut

ceva mai mult decât o simplă amenințare. El, practic, și-a întemeiat scaunul de domnie declarând cu îndrăzneală: „Eu sunt Dumnezeu, și stau pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu” (Ez. 28:2).

Când Satana și-a anunțat astfel guvernarea în cer, problema era clară. Îngerii au înțeles bine chestiunea. Toți trebuiau să ia poziție pentru sau împotriva lui Satana. În orice răzvrătire există o anumită nemulțumire, adevărată sau falsă. Unii devin nemulțumiți și, nereușind să rezolve problema, recurg la răzvrătire. Cei care simpatizează cu răzvrătiții li se alătură. Ceilalți rămân loiali guvernării și trebuie, desigur, să mizeze pe supraviețuirea acesteia.

Se pare că la o asemenea situație s-a ajuns în cer. Rezultatul a fost războiul. “Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei” (Apoc. 12:7). Rezultatul era previzibil. Satana și îngerii lui “n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (vers. 8, 9).

Deși Satana a fost biruit, el nu a fost nimic. Prin răzvrătirea sa, el declarase că guvernarea lui Dumnezeu era greșită, și întemeindu-și propriul scaun de domnie, el a pretins că are o înțelepciune mai mare sau un caracter mai drept decât al lui Dumnezeu. Aceste pretenții sunt inerente răzvrătirii și întemeierii unei alte guvernări. Dumnezeu ar fi putut să nu îi ofere lui Satana ocazia de a-și demonstra teoriile. Pentru a îndepărta orice îndoială din mintea îngerilor – și, mai târziu, din mintea omului – Dumnezeu a trebuit să îl lase pe Satana să își continue lucrarea. Și, astfel, lui Satana i s-a permis să trăiască și să își întemeieze guvernarea. În ultimii șase mii de ani el a oferit universului o demonstrație despre ceea ce face atunci când are ocazia.

Demonstrația lui Satana

Această demonstrație a continuat până acum. Și ce demonstrație a fost! De când Cain l-a omorât pe Abel, pământul a fost plin de vărsare de sânge, cruzime și violență. Virtutea, bunătatea și neprihănirea au suferit; viciul, răutatea și corupția au triumfat. Cel drept a devenit o pradă; solii lui Dumnezeu au fost torturați și omorâți; legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Când Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, în loc să-L onoreze, oamenii răi conduși de Satana L-au răstignit pe cruce.

Nici chiar atunci Dumnezeu nu l-a distrus pe Satana. Demonstrația trebuie să fie deplină. Atunci când vor avea loc ultimele evenimente, și oamenii vor fi pe punctul să se extermine unii pe alții, Dumnezeu va interveni spre a-i salva pe ai Săi. Atunci nu va mai rămâne nici un dubiu în mintea cuiva că, dacă ar fi avut puterea, Satana ar fi distrus orice urmă de bunătate, L-ar fi alungat pe Dumnezeu de pe tron, L-ar fi ucis pe Fiul Său și ar fi întemeiat o împărăție a violenței bazată pe interesul personal și ambiție crudă.

Ceea ce a demonstrat Satana a fost caracterul lui și cât de departe poate duce ambiția egoistă. La început a dorit să fie ca Dumnezeu. Era nemulțumit cu poziția lui de cea mai înaltă ființă creată. Dorea să fie Dumnezeu. Demonstrația a arătat că, odată ce și-a pus în minte acel scop, nu se va da la o parte de la nimic spre a-l atinge. Oricine îi stă în cale va trebui înlăturat. Dacă ar fi Însuși Dumnezeu, ar trebui înlăturat.

Demonstrația arată că poziția înaltă nu este satisfăcătoare pentru un individ ambițios. El trebuie să o aibă pe cea mai înaltă, și nici atunci nu este mulțumit. Deseori persoane cu poziții modeste sunt tentate să creadă că ar fi mulțumite dacă ar urca mai sus. Și ar fi sigure că ar fi mulțumite dacă ar avea cea mai înaltă poziție. Ar fi oare? Lucifer nu a fost. Avea cea mai înaltă poziție posibilă. Dar nu a fost mulțumit. Dorea să fie chiar Dumnezeu.

Aici se poate vedea contrastul dintre Hristos și Satana. Satana dorea să fie Dumnezeu. Dorea atât de mult, încât era dispus să facă orice spre a atinge acel obiectiv. Hristos nu a considerat ca un lucru de apucat să fie ca Dumnezeu. El s-a umilit de bunăvoie și a devenit ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. El era Dumnezeu, dar a devenit om. Iar acesta nu a fost un aranjament temporar, doar spre a demonstra bunăvoința Lui. El va rămâne pentru totdeauna om. Satana s-a înălțat pe sine; Hristos s-a umilit pe sine. Satana dorea să stea pe tron ca Dumnezeu. Hristos, ca un serv, s-a plecat să spele picioarele ucenicilor. Contrastul este complet.

Lucifer

În cer, Lucifer a fost unul dintre heruvimii acoperitori. Este vorba despre cei doi îngeri care se aflau pe capacul ispășirii din sfânta sfintelor. Fără îndoială, aceasta era slujba cea mai înaltă pe care un înger o putea ocupa, căci chivotul legământului era în imediata prezență a lui Dumnezeu. Acești doi îngeri erau păzitorii speciali ai legii. Ei vegheau asupra ei. Lucifer era unul dintre ei.

Ezechiel 28:12 are o afirmație interesantă cu privire la Lucifer: “Sigilai desăvârșirea, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.” Semnificația expresiei “sigilai desăvârșirea” nu este foarte clară. Redarea suportă interpretări diferite. Este evident, totuși, că intenția ei este să descrie poziția importantă și privilegiul special pe care Satana le deținea înainte de căderea lui. Era un fel de prim-ministru, păzitor al sigiliului.

După cum într-un guvern pământesc o lege sau un document trebuie să aibă o ștampilă oficială spre a fi valabil, și în guvernarea lui Dumnezeu se folosește un sigiliu. Se pare că Dumnezeu a încredințat fiecărui înger o lucrare. Un înger are grija focului (Apocalips 14.18). Altul are în sarcină apele (16:5). Altul se ocupă de sigiliul viului Dumnezeu (7:2). Deși, așa cum am spus mai înainte, Ezechiel 28:12 nu este foarte clar, unii apreciază că el poate fi tradus prin “Tu aplicai sigiliul asupra legii.” Dacă această poziție este corectă, dacă Lucifer era un prim-ministru păzitor al sigiliului, aceasta dă o nouă dimensiune dorinței lui de a înlocui sigiliul lui Dumnezeu cu propriul lui semn.

Că Satana a fost foarte pornit împotriva legii este clar. Dacă legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului Lui, iar acest caracter este opus caracterului lui Satana, acesta se simte condamnat de el. Hristos și legea sunt una. Hristos este legea trăită, legea devenită trup. Din acest motiv viața Lui era o continuă condamnare. Când Satana lupta împotriva lui Hristos, el lupta împotriva legii. Urând legea, el ura pe Hristos. Hristos și legea sunt inseparabili.

Un paragraf interesant se găsește în Psalmul 40. Hristos spune: “Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta este în fundul inimii Mele.” Deși aceasta este o expresie poetică și nu trebuie dusă prea departe, ea reprezintă totuși o indicație despre poziția înaltă a legii. O lovitură împotriva legii este o lovitură împotriva lui Hristos. O lovitură împotriva lui Hristos este o lovitură împotriva legii. Aceasta a fost intenția lui Satana la cruce. Dar Dumnezeu a putut demonstra altceva. Moartea lui Hristos a fost un tribut adus legii. Ea a înălțat nespuse de mult legea și a slăvit-o. A oferit omenirii o nouă viziune a valorii și sfințeniei ei. Dacă Dumnezeu a fost dispus să-L lase pe Fiul Său să moară; dacă Hristos a fost dispus mai degrabă să Se jertfească pe Sine decât să fie abrogată legea; dacă este mai ușor să treacă cerul și pământul decât să se șteargă o iotă sau o frântură din lege, aceasta ne spune despre nemăsurata ei sfințenie și importanță.

Murind pe cruce, Hristos a demonstrat în viața Sa posibilitatea păzirii legii. Satana nu a reușit să-L facă pe Hristos să păcătuiască. Dacă ar fi putut să-L facă pe Hristos să folosească puterea divină spre a Se salva, ar fi dat lovitură. Dacă Hristos ar fi făcut așa, Satana ar fi pretins că demonstrația lui Dumnezeu, că este posibil ca oamenii să păzească legea, este nulă. Dar Satana a fost înfrânt. Și totuși, el a continuat să folosească mereu această tactică. Iuda spera ca Hristos să Se elibereze din mâna Sinedriului folosind puterea divină. Pe cruce, Hristos era insultat: “Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu Se poate mântui.” Dar Hristos nu a fost clintit. Putea să Se elibereze, dar nu a făcut-o. Satana era perplex. Nu putea înțelege. Dar a știut că dacă Hristos murea fără ca el să-L facă să păcătuiască, soarta lui era sigilată. Murind, Hristos a fost biruitor.

Dar Satana nu a renunțat. A pierdut în conflictul cu Hristos, dar ar putea câștiga cu oamenii. Așa că a pornit să facă “război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.” Dacă i-ar putea birui pe ei poate ar mai avea o speranță.

Demonstrația lui Dumnezeu

Demonstrația pe care Dumnezeu dorește să o facă în ultima generație înseamnă mult, și pentru oameni, și pentru Dumnezeu. Se poate oare ține legea lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare vitală. Mulți

neagă că acest lucru ar fi posibil; alții spun cu jumătate de gură că se poate. Când ne întoarcem spre acest subiect al păzirii poruncilor, chestiunea capătă proporții nebănuite. Legea lui Dumnezeu este extrem de vastă; ea atinge nivelul gândurilor și intențiile inimii. Ea judecă motivele și faptele, gândurile și cuvintele. Păzirea poruncilor înseamnă sfințire deplină, o viață sfântă, o aderare de neclintit la principiile neprihănirii, despărțire completă de păcat și biruință asupra lui. Omul muritor are dreptate să se întrebe: Cine este destul de bun pentru așa ceva?

Și totuși, exact aceasta este misiunea la care Dumnezeu S-a angajat, să producă un popor care păzește legea, iar El dorește să vadă așa ceva. Când provocarea lui Satana este lansată: “Nimeni nu poate păzi legea. Este imposibil. Dacă este cineva care a păzit-o, vreau și eu să văd,” atunci Dumnezeu răspunde plin de încredere: “Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalips 14:12).

O spunem cu toată reverența cuvenită: Dumnezeu trebuie să răspundă provocării lui Satana. Nu este planul lui Dumnezeu, și nici o parte a scopului Său, de a supune omenirea la o încercare pe care doar o mână de aleși o pot trece. În grădina Eden, Dumnezeu a supus pe primii noștri părinți la cel mai ușor test cu putință. Nimeni nu poate spune că primii noștri părinți au căzut deoarece testul a fost prea greu. Căderea lor nu s-a datorat dificultății testului, sau faptului că nu li s-a oferit suficientă putere spre a rezista. Ispita nu era permanent în prezența lor. Satana nu avea voie să-i tulbure peste tot. El avea acces la ei doar într-un singur loc, la pomul cunoștinței binelui și răului. Ei cunoșteau locul. Puteau sta departe de el. Satana nu-i putea urmări peste tot. Puteau merge acolo unde era Satana doar dacă voiau. Chiar dacă doreau să examineze pomul, nu erau obligați să rămână. Puteau pleca. Chiar dacă Satana le oferea fructul, nu erau obligați să-l ia. Dar l-au luat. L-au luat și l-au mâncat deoarece așa au dorit, nu deoarece nu aveau încotro. Au pășit în nelegiuire în mod deliberat. Nu există scuze. Dumnezeu nu putea imagina o încercare mai ușoară.

Când Dumnezeu cere oamenilor să păzească legea, scopul Său nu este atins dacă o țin doar câțiva, doar să se poată spune că se poate. Nu se potrivește caracterului lui Dumnezeu să aleagă oameni grozavi, cu voință tare și educație aleasă, spre a demonstra prin ei ce se poate face. Este mult mai în armonie cu scopurile Sale ca cerințele Sale să fie de așa fel concepute, încât și cel mai slab să reușească, ca nimeni să nu poată spune că cerințele lui Dumnezeu nu pot fi împlinite decât de câțiva campioni. Din acest motiv Dumnezeu a rezervat demonstrația Sa cea mare pentru ultima generație. Această generație este marcată de povara acumulării păcatului. Dacă cineva este slab, ei sunt. Dacă cineva suferă de tendințe moștenite spre păcat, ei sunt. Dacă cineva are scuze pentru diferite slăbiciuni, ei au. Prin urmare, dacă aceștia pot păzi poruncile, nu mai există scuză pentru nimeni, din nici o generație, că nu a făcut la fel.

Dar nu este de ajuns. Prin această demonstrație, Dumnezeu dorește să arate nu numai că oamenii obișnuiți ai ultimei generații pot trece cu ușurință un test ca cel al primilor noștri părinți, dar infinit mai mult, ei pot supraviețui unei încercări mult mai grele decât a tuturor oamenilor. Va fi un test care se va compara cu cel al lui Iov, și se va apropia cu cel prin care a trecut învățătorul. Ei vor fi cercați până la capăt.

“Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). Iov a trecut prin anumite experiențe care vor fi repetate în viața celor aleși ai ultimei generații. Ar fi potrivit să ne oprim puțin asupra lor.

Încercarea lui Iov

Iov era un om bun. El se încredea în Dumnezeu. Aducea zilnic jertfe pentru fiii lui. “Poate copiii mei au păcătuțit,” zicea el. Era un om bogat și se bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Dar într-o zi, “când fiii lui Dumnezeu s-au adunat înaintea Domnului, a venit și Satana împreună cu ei.” Ni se prezintă o conversație între Domnul și Satana în legătură cu Iov. Domnul spune că Iov este un om bun, lucru pe care Satana nu îl neagă, dar subliniază că Iov se teme de Domnul doar pentru foloase materiale. El afirmă că, dacă Dumnezeu Și-ar retrage darurile, Iov L-ar blestema pe Dumnezeu. Afirmatia sună ca o provocare, iar Dumnezeu o acceptă. Satana capătă permisiunea de a distruge averea lui Iov și de a-i produce suferință, dar să nu se atingă de el personal. Satana trece imediat la acțiune. Proprietățile lui Iov sunt spulberate iar copiii lui sunt omorâți.

Atunci "Iov s-a sculat, și-a sfâșiat mantaua, și și-a tuns capul. Apoi, aruncându-se la pământ, s-a închinat, și a zis: 'Gol am ieșit din pânțele mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!' În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc, și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu" (Iov 1:20-22)

Satana este înfrânt, dar mai face o încercare. La următoarea întâlnire cu Domnul, fără să admită înfrângerea, se plânge că nu i s-a permis să se atingă de trupul lui Iov. Dacă i s-ar permite, spune el, Iov ar păcătui. Afirmatia este încă o provocare, iar Dumnezeu o acceptă. I se permite lui Satana să-l chinuiască pe Iov, dar să nu-i ia viața. Acesta pleacă imediat să-și facă lucrarea.

El face tot ce se poate, dar Iov stă tare. Soția lui îl sfătuiește să cedeze, dar el nu se clatină. Sub durere fizică intensă și agonie mentală, Iov rămâne credincios. Raportul spune că Iov a trecut testul. "În toate acestea, Iov nu a păcătuit cu buzele lui" (Iov 2:10). Satana este înfrânt și numele lui nu se mai amintește în carte.

În capitolele următoare ale cărții lui Iov ni se oferă o mică priveliște a luptei care se dă în mintea lui Iov. El este în mare încurcătură. De ce au venit toate aceste necazuri peste el? Nu-și amintește de nici un păcat. Atunci, de ce îl torturează Dumnezeu? Desigur, el nu știe despre provocarea lui Satana. Nu știe nici că Dumnezeu contează pe el în criza prin care trece. Tot ce știe este că dezastrul a venit peste el din senin și l-a lăsat fără avere, fără copii, și cu o boală urâcioasă care este gata să-l răpună. Nu înțelege, dar rămâne credincios lui Dumnezeu. Dumnezeu știa că așa va face. Satana spusese că nu. Dumnezeu a avut dreptate.

Omeneste vorbind, Iov nu merita pedeapsa care a venit asupra lui. Dumnezeu Însuși spune că este fără motiv. "El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină" (Iov 2:3). Întregul experiment capătă sens doar când este văzut a fi un test specific ce urmărește un scop. Dumnezeu a dorit să răspundă acuzației lui Satana că Iov servește lui Dumnezeu doar din interes. El a dorit să demonstreze că există cel puțin un om care nu poate fi controlat de Satana. Acest lucru a produs suferință lui Iov, dar se pare că nu a existat altă cale. În final, el a fost binecuvântat de Dumnezeu.

Cazul lui Iov a fost păstrat în Scriptură cu un scop. Fără să negăm istoricitatea lui, cazul are o semnificație mult mai largă. Poporul lui Dumnezeu din ultimele zile va trece printr-o experiență similară cu cea prin care a trecut Iov. Vor fi încercați ca și el; vor rămâne fără nici un suport material, iar lui Satana i se va permite să-i chinuiască. În plus, Duhul lui Dumnezeu va fi retras de pe pământ, iar protecția guvernelor pământești va fi îndepărtată. Ei vor fi la fel de uluiți ca și Iov. Dar ei, ca și el, vor sta tare în integritatea lor.

Prin ultima generație, Dumnezeu va fi justificat. Rămășița va aduce înfrângerea finală a lui Satana. Acuzația că legea nu poate fi ținută va fi confruntată și respinsă deplin. Dumnezeu nu va produce doar unul sau doi care țin poruncile, ci un întreg grup, despre care se vorbește ca fiind cei 144.000. Ei vor reflecta deplin chipul lui Dumnezeu. Ei vor demonstra că acuzațiile lui Satana împotriva guvernării lui Dumnezeu au fost mincinoase.

Guvernarea lui Dumnezeu în instanță

O situație serioasă s-a creat în cer atunci când Satana a început să-L acuze pe Dumnezeu. Acuzațiile erau, de fapt, o cerere de demisie. Mulți îngeri au crezut acuzațiile. Ei au trecut de partea acuzatorului. A treia parte dintre îngeri – și trebuie că erau milioane – au dorit o confruntare între Dumnezeu și conducătorul lor, cel mai strălucitor dintre îngeri, Lucifer. Nu a fost orice fel de criză. Ea amenința chiar existența guvernării divine. Cum putea Dumnezeu să acționeze?

Singura manieră prin care situația putea fi rezolvată satisfăcător, astfel ca ea să nu se mai repete vreodată, era ca Dumnezeu să supună cazul Său procedurii naturale a faptelor și dovezilor. Guvernarea lui Dumnezeu era, sau nu era dreaptă? Dumnezeu spunea că este; Satana spunea că nu este. Dumnezeu putea să-l nimicească pe Satana. Acest lucru nu ar fi dovedit că El are dreptate; din contră, ar fi fost un argument împotriva Sa. Nu exista altă cale decât ca fiecare parte să prezinte dovezile, să cheme martorii și să aștepte pronunțarea finală pe baza concluziilor acestui caz.

Prin urmare, avem aici o instanță de judecată. Guvernarea lui Dumnezeu este în joc. Satana este acuzatorul; Dumnezeu este acuzatul și se află în proces. A fost acuzat de nedreptate, cerând ființelor create să facă ceea ce acestea nu pot, iar apoi le pedepsește pentru că nu fac așa. Legea este punctul central de atac, dar legea fiind doar o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, adevăratul subiect al procesului este chiar Dumnezeu și caracterul Său.

Ca Dumnezeu să-Și poată susține afirmația inițială, este necesar ca El să arate că nu a fost arbitrar, că legea nu este aspră și crudă în cerințele ei, că este sfântă, dreaptă și bună, iar oamenii o pot păzi. Este necesar ca Dumnezeu să prezinte cel puțin un om care a păzit legea. În absența aceluși om, Dumnezeu pierde, iar Satana câștigă. Rezultatul final depinde, deci, de una sau mai multe persoane care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Pe o asemenea dovadă își sprijină Dumnezeu guvernarea Sa.

Deși este adevărat că, din când în când, mulți și-au dedicat viețile lui Dumnezeu și au trăit fără păcat anumite perioade de timp, Satana susține că acestea sunt cazuri speciale, cum a fost Iov, și nu se supun regulilor obișnuite. El cere un caz clar de viață fără păcat, și în care Dumnezeu nu a intervenit. Se poate găsi un asemenea caz?

Ultima generație

Dumnezeu este gata să răspundă provocării. El Și-a stabilit termenii. Demonstrația supremă a fost rezervată pentru ultima ședință a procesului. Din ultima generație, Dumnezeu Își va alege martorii. Nu pe cei puternici, pe cei onorați sau bogați, nu pe cei înțelepți sau învățați; El va alege oameni simpli, obișnuți, și prin ei va face demonstrația. Satana a pretins că cei ce au servit lui Dumnezeu în trecut au făcut-o din interese personale, că Dumnezeu i-a favorizat și că el, Satana, nu a avut acces liber la ei. Dacă lui i s-ar fi permis libertate deplină spre a-și prezenta ofertele, aceștia ar fi trecut de partea lui. El Îl acuză pe Dumnezeu că I-ar fi frică să facă acest lucru. “Dă-mi o șansă,” spune el, “și am să-i aduc alături de mine.”

Astfel, pentru a aduce la tăcere acuzațiile lui Satana; pentru a demonstra că poporul Său Îi servește din motive de loialitate și dreptate, fără vreo referire la răsplată; pentru a elibera numele Său de acuzațiile de nedreptate și arbitrarie; și spre a arăta îngerilor și oamenilor că legea Sa poate fi ținută de cei mai slabi dintre oameni, în condițiile cele mai descurajatoare și neprielnice, Dumnezeu permite lui Satana să încerce pe copiii Săi până la extrem. Vor fi amenințați, persecutați, torturați. Vor fi puși față în față cu moartea prin decretul de a se închina fiarei și icoanei ei (Apocalips 13:15). Dar nu vor ceda. Ei sunt dispuși mai degrabă să moară, decât să păcătuiască.

Dumnezeu retrage Duhul Său de pe pământ. Satana va avea o libertate de acțiune pe care nu a avut-o niciodată până acum. Este adevărat, nu i se permite să ucidă pe copiii lui Dumnezeu, dar aceasta pare a fi singura îngrădire. Iar el folosește fiecare ocazie. Știe implicațiile. Acum, sau niciodată.

Pentru a face demonstrația completă, Dumnezeu mai face un lucru. El Se ascunde. Sanctuarul din cer este închis. Sfinții strigă zi și noapte după eliberare, dar El pare să nu audă. Aleșii lui Dumnezeu trec prin Ghetsemani. Ei au o mică pregustare din experiența lui Hristos, în cele trei ore pe cruce. După cum se pare, vor trebui să lupte singuri. Ei trebuie să trăiască fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.

Cu toate că Hristos Și-a încheiat lucrarea de mijlocire, sfinții sunt încă obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu. Îngeri sfinți veghează asupra lor. Dumnezeu le oferă adăpost, hrană și putere să trăiască în sfințenie. Dar ei sunt încă în lume, ispitiți, amenințați, chinuiți.

Vor rezista ei încercării? Pentru ochii omenești, acest lucru pare imposibil. Dacă Dumnezeu ar veni să-i recupereze, oh, ce bine ar fi. Ei sunt hotărâți să reziste celui rău. Dacă este nevoie, pot să și moară, dar nu sunt dispuși să păcătuiască. Satana nu are putere – și nu a avut niciodată – de a-i face să păcătuiască. Îi poate ispiti, îi poate amăgi, îi poate amenința; dar nu îi poate constrânge. Dumnezeu demonstrează prin cei mai slabi dintre slabi că nu există scuză, și că nu a existat niciodată, pentru a păcătui. Dacă oameni din ultima generație pot rezista cu succes atacurilor lui Satana, și dacă ei pot face acest lucru în condițiile teribile care există și cu sanctuarul închis, ce motiv a existat vreodată ca oamenii să păcătuiască?

Cei 144.000

În ultima generație Dumnezeu face demonstrația finală că oamenii pot ține legea lui Dumnezeu și că pot trăi fără păcat. Dumnezeu nu lasă nimic nefăcut pentru ca demonstrația să fie deplină. Singura limitare pusă lui Satana este să nu ucidă pe sfinții lui Dumnezeu. Poate să-i ispitească, să-i amăgească, să-i amenințe; iar el face tot ce poate. Dar este înfrânt. Nu îi poate face să păcătuiască. Ei câștigă bătălia, iar Dumnezeu Își pune sigiliul asupra lor.

Prin ultima generație Dumnezeu este justificat. Prin ei, El îl înfrânge pe Satana și câștigă procesul. Ei formează o parte vitală în planul lui Dumnezeu. Ei trec prin crize teribile; se luptă cu puteri nevăzute din locuri cerești. Dar ei și-au pus încrederea în Cel Preaînalt și nu vor fi dați de rușine. Ei au suferit de foame și de sete, dar acum “nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalips 7:16-17).

Ei “urmează pe Miel oriunde merge El.” Când ușile templului se vor deschide larg, o voce puternică se va auzi: “Doar cei 144.000 intră aici” (EW 19). Ei L-au urmat pe Miel aici prin credință. Ei au intrat cu El în sfânta; apoi L-au urmat în sfânta sfințelor. Doar cei care L-au urmat pe acest drum vor intra cu El acolo. Ei vor fi regi și preoți. Ei Îl urmează pe Miel în sfânta sfințelor, acolo unde doar marele preot putea intra. Ei vor sta în prezența neacoperită a lui Dumnezeu. Ei urmează pe Miel “oriunde merge El. Ei nu vor sta doar în fața tronului, servind zi și noapte în templul Său, ci vor sta chiar pe tron, împreună cu El, așa cum El a biruit și stă cu Tatăl pe tronul Lui (Apocalips 7:15; 3:21).

Chestiunea de cea mai mare importanță în univers nu este mântuirea omului, oricât de importantă ar părea ea. Cel mai important lucru este eliberarea numelui lui Dumnezeu de acuzațiile aduse de Satana. Controversa se apropie de sfârșit. Dumnezeu își pregătește poporul pentru ultimul mare conflict. Satana se pregătește și el. Subiectul este în fața noastră și va fi decis în viețile copiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu contează pe noi, așa cum a contat pe Iov. Vom răspunde noi încrederii Lui?

Poporul nostru are privilegiul excepțional de a participa la eliberarea numelui lui Dumnezeu de acuzațiile nefondate care I S-au adus. Este minunat că ni se permite să depunem mărturie în acest caz. Totuși, nu trebuie uitat că această mărturie este una a trăirii, nu doar a vorbelor. “În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). Viața era lumina. Așa a fost cu Hristos, și așa trebuie să fie cu noi. Viața noastră trebuie să fie lumină, așa cum a fost viața Lui. A da oamenilor viață este mai mult decât a le înmâna o broșură. Viața noastră este lumina. Trăind, dăm lumina oamenilor. Fără viață, cuvintele noastre sunt ineficiente. Dar când viața noastră devine lumină, cuvintele vor prinde viață. Viața noastră va trebui să mărturisească despre Dumnezeu.

Fie ca biserica lui Dumnezeu să aprecieze înaltul privilegiu care i s-a acordat. “Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul” (Isaia 43:10). Nu trebuie să existe “dumnezei străini printre voi; voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu” (versetul 12). Să ne ajute El să fim martori pentru ce a făcut El pentru noi.

Toate acestea sunt strâns legate de ziua ispășirii. În ziua aceea, după ce și-a mărturisit toate păcatele, poporul Israel era curățit deplin. Ei fuseseră iertați mai înainte; acum păcatul era despărțit de ei. Erau sfinți și fără pată. Tabăra lui Israel era curată.

Noi trăim astăzi în marea zi antitipică a curățirii sanctuarului. Orice păcat trebuie mărturisit și trimis, prin credință, la judecată. Așa cum marele preot intra în sfânta sfințelor, tot așa poporul lui Dumnezeu urmează să stea față în față cu Cel Preaînalt. Ei trebuie să aibă asigurarea că fiecare păcat a fost mărturisit, că nu a mai rămas nici o urmă a răutății. Curățirea sanctuarului cere depinde de curățirea poporului de pe pământ. Cât de important este, deci, ca poporul lui Dumnezeu să fie sfânt și fără pată! În ei, fiecare păcat a fost șters, astfel că ei pot sta față în față cu un Dumnezeu sfânt și să trăiască în mijlocul unui foc mistuitor. ‘Voi, cei de departe, ascultați ce am făcut! Și voi, cei de aproape, vedeți puterea Mea!’ Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: ‘Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’ ‘Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?’ Cel ce umblă în neprihănire, și

vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:13-16).

The Sanctuary Service

Chapter 21 – The Last Generation